

РАЗСЛЕДВАНИЯТА НА ИНСПЕКТОР ГАМАШ

СИВИЯТ ВЪЛК

ЛУИЗ ПЕНИ

Единствен в света деветкратен носител на наградата „Агата Кристи“

 ПЪРВА ГЛАВА

Телефонът иззвъня. Отново.

За четвърти път от осем минути насам.

Всеки път един и същи номер. Всеки път завеждащият отдел „Убийства“ на *Sûreté du Québec*¹ не обръщаше внимание на обажданията. С надеждата проблемът да се реши от само себе си.

Но подобно на повечето неща, на които не обръщаме внимание, положението само се влоши.

Първият звън бе нарушил спокойствието в градината зад къщата на съпрузите Гамаш тази неделна сутрин в средата на август, в квебекското село Трите бора. Звукът нахлу в мислите на Арман, докато той седеше на каменната тераса, разсеяно изтръскваше ризата си от трохи от кроасан и отпиваше силно, копринено гладко *café au lait*².

Докато Рен-Мари четеше вестника, неговият раздел лежеше сгънат в скута му, където се затопляше и събираше трохи. Той наклони леко глава назад към слънцето и вдиша дълбоко от въздуха на късното лято. После се полюбува на покляращите се на вятъра рудбекии и на грамофончетата, на декоративния грах и на лилавите клематиси, с които беше обрасла оградата, отделяща дома им от лудата поетеса в съседната къща.

Това беше прелестна, макар и неефективна бариера. По-подходяща би била бодлива тел.

¹ Квебекската полиция (фр.). – б. пр.

² Кафе с мляко (фр.). – б. пр.

Всъщност заплахата беше патицата. Слава богу, Роза явно беше забравила, че може да лети. Или по-вероятно просто предпочиташе да не го прави.

След като бяха прочели вестника – или не му бяха обърнали внимание, – двамата тръгнаха по дългата, блещукаща от роса тревна площ, минаха покрай огромния клен с люлката за внуците, като се спираха от време на време, за да огледат лехите с многогодишни растения, докато стигнаха до мястото, където имотът им свършваше и започваше останалият свят.

Това беше неделният ритуал на съпрузите Гамаш. В толкова непредсказуемия си живот те намираха убежище в сигурността. Макар и само за миг.

В края на краищата животът се състои от незначителни решения. Подобно на картина на поантилист, той се определя не от конкретна точица, нито от конкретно решение. Но ако се погледнат всички заедно? Тогава се появява картина. Живот.

Къде да живеят, къде да седнат. Какво да ядат, да пият, да облекат. Дали да окосят тревата, или да я оставят да се превърне в ливада. Какво да кажат и което може би е по-важно – какво да не кажат.

Коя работа да приемат. Кое призвание.

Кое обаждане.

Арман Гамаш се върна на окъпаната от слънцето каменна тераса, протегна краката си, облегна се, затвори очи и се замисли за... нищо. Умът му беше приятно празен.

Толкова много спокойствие. Толкова много за разваляне.

Когато дойде първото обаждане, Арман се бе пресегнал за телефона с искреното намерение да вдигне. Все пак това беше личният му номер. Само приятелите и роднините го имаха.

Но пръстът му спря, както бе понечил да го плъзне по екрана.

После остави бавно телефона на масата, присви очи и когато звъненето продължи, се втренчи пред себе си. Вече не виждаше градината. Вече не чуваше птиците или цикадите, чиято песен успяваше да бъде едновременно натрапчива и утешителна.

Всички те бяха погълнати от непрестанния звън. Той също.

Рен-Мари отпусна леко ръцете си, държащи вестника. Само колкото да погледне към съпруга си, а после към телефона. Не

виждаше номера, но виждаше бръчките, които се оформяха в ъгълчетата на очите и устата на Арман.

Той приближаваше шейсетте и гладко избръснатото му лице бе набраздено и загрубяло. От десетилетията, които бе прекарал коленичил в заснежени полета, в гори и на скалистите брегове на бурни езера, на нажежени от слънцето тротоари. Вгледан в някой труп.

Като завеждащ отдел „Убийства“ на *Sûreté du Québec*³, Арман Гамаш беше виждал повече от полагаемия му се брой смъртни случаи. Насилствена, брутална, опустошителна смърт. Неестествена смърт.

И точно затова, за да неутрализира подробностите от поредната аутопсия, той търсеше жуженето на пчели и песента на щурци. За да компенсира ефекта от доклада на свой полицай за някое убийство, слушаше шумоленето на вятъра в гората и помири сваше мускусния аромат на есенни листа. Те бяха неговият балсам. Неговото спокойствие.

Затова домът, семейството и една спокойна неделя в градината означаваха толкова много. За него. За тях.

Косата му беше вълниста и вече предимно посивяла. Около ушите и при яката му се къдреше. *За подстригване е*, помисли Рен-Мари.

Беше висок, с ръст над метър и осемдесет, набит и беше много по-вероятно случайно срещнал го човек да го помисли за преподавател, специалист по историческите загадки, отколкото за мъж, който преследва убийци.

А звъненето продължаваше. И бръчките на лицето му се задълбочиха и се превърнаха в пукнатини.

Тя знаеше, че той може да отклони обаждането. Но той не го направи. Можеше да изключи телефона. Но не направи. Вместо това го остави да звъни. И да звъни. Докато той се взираше в далечината.

Най-накрая звъненето спря.

– Грешен номер ли? – попита тя.

Той я погледна.

³ Квебекската полиция (фр.). – б. пр.

– *Non*⁴. Грешен човек.

Който, помисли си, трябва да се е обадил по погрешка. Лесно можеше да се случи. Той сам го бе правил.

Да. Беше само това. Грешка. Това обаждане не бе предназначено за него.

Рен-Мари повдигна вежди, но не продължи разговора.

И тогава той ѝ се усмихна. И когато го направи, браздите се задълбочиха. Напомниха ѝ, че макар някои от линиите, които се спускаха по лицето му, наистина да бяха причинени от болка и тъга, стрес и скръб, най-дълбоките отпечатъци бяха оставени точно от това. От усмивки. Като линии върху карта те очертаваха географската дължина и ширина, пътуването на един мъж, който бе намерил щастието.

Макар че не трябваше да се забравя дълбокият белег на слепоочието му, който прерязваше останалите линии.

Над градината отново се спусна тишина. След няколко напрегнати секунди двамата вдигнаха разделите си от съботно-неделния вестник и продължиха да четат.

Трите бора не беше на никоя карта и го намираха само хора, които се бяха изгубили. Изкачваха хълма, спираха на билото и погледите им се насочваха с удивление над върховете на дърветата в гората и спираха върху върмонтските Зелени планини отвъд границите на Квебек. След това – когато свеждаха поглед – виждаха нещо още по-неочаквано.

Там, наред нищото, каменни и дървени къщи и магазини от розови тухли ограждаха селски площад. Имаше хора, които бяха излезли да разходят кучетата си или да поработят в градините си, които седяха на пейката на площада. И бърбеха. В поне един случай сами на себе си.

В центъра три огромни борови дървета се извисяваха към небето. Като фар. Сигнал.

Знак.

У дома си и си в безопасност.

Онези, които избираха да останат – а не всички го правеха, въпреки че всички бяха добре дошли, – скоро осъзнаваха, че

⁴ Не (фр.). – б. пр.

селото не е по-неподвластно на хода на времето или пък на трагедията от всяко друго населено място.

То беше убежище, не скривалище.

Това, което Грите бора предлагаше, беше утеха в един непрекъснато променящ се свят. Предлагаше място на масата, предлагаше компания и приемане. И кроасани.

Предлагаше ръка, която да държиш.

Грите бора бе мястото, където завеждащият отдел „Убийства“ на *Sûreté du Québec* и неговата съпруга библиотекарка бяха избрали да живеят. Да създадат дом. Не да избягат от ужасите на света, а да се излекуват от тях.

Но светът ги бе намерил онази неделна сутрин. Докато съпрузите Гамаш седяха тихо в градината зад къщата си, непрестанното звънене започна отново. И Арман отново не му обърна внимание.

Сега звъненето на телефона се смесваше по извратен начин с биенето на камбаната на параклиса.

„Свети Тома“ зовеше вярващите.

А нещо съвсем различно зовеше Арман Гамаш.

– Вдигни проклетия телефон! – Някой хвърли шепа компост или пръст, или... през оградата.

Но телефонът продължи да звъни. После спря рязко наред извънвяването. Така внезапната тишина изглеждаше почти толкова дразнеща, колкото и звукът.

Когато няколко минути по-късно телефонът зазвъня за трети път, Рен-Мари остави съботно-неделния вестник и погледна първо към телефона, после към съпруга си.

– За бога, Арман, кой е? От работата ли? – Въпреки че знаеше, че не е възможно. Ако беше така, той щеше да вдигне.

След кратко колебание той обърна телефона така, че тя да може да види. Нямахше име, но тя разпозна първите няколко цифри. Правителствен номер. Федерален, не провинциален. Макар че нямаше представа кой е, беше очевидно, че мъжът ѝ знае кой звъни. И звъни. Знаеше чие обаждане игнорира.

– Искаш ли аз да вдигна?

– *Noi*. – Той придърпа телефона към себе си, сякаш за да я предпази от него. Усети вибрацията до гърдите си и го отместа.

Човекът, който го търсеше, вече беше в ума му, Арман със сигурност не искаше този човек да се зарови и в сърцето му.

В този момент звъненето спря и той остави телефона на масата.

Спокойствието на тяхната неделя беше разбито на парченца, които лежаха наоколо. Дори тишината не бе успокояваща. Приличаше по-скоро на прелюдия към онова, което и двамата знаеха, че идва.

Няколко минути по-късно то дойде и когато това стана, търпението на Арман се пропука. Той грабна телефона, прокара яростно ръка по екрана и се изправи.

Слуша няколко секунди, а после каза:

– Върви по дяволите.

После, под шокирания поглед на Рен-Мари, затвори. Тя никога не го беше чувала да говори така на някого. Беше сигурна, че в професионалния му живот понякога се налагаше, но тук? В задния им двор?

– Разкажи ми – каза тя, когато той се обърна отново към нея, стиснал телефона с побелели кокалчета.

И той ѝ разказа.

Рен-Мари го изслуша, а после въздъхна продължително. Сега разбираше защо отказваше да отговори на обажданията.

– Какво искаше тя?

– Да се срещнем.

– Защо?

– Не знам. Не попитах.

– Не мога да повярвам, че те търси – каза Рен-Мари. – След случилото се миналия път.

Зачакаха ново обаждане, но то така и не дойде. Следващият час беше прекаран в привидно спокойствие, но раменете им се бяха повдигнали леко, а на Рен-Мари ѝ се наложи да прочете една и съща рецензия на книга няколко пъти, преди най-накрая да се откаже.

– Да отидем в бистрото – каза тя, като стана от стола. – Имаме нужда да се поразеем.

– Ти може и да имаш нужда да се поразееш – каза той и също стана. – Аз имам нужда от *pain au chocolat*⁵.

Тя се засмя и видя, че той се усмихва. Но бръчките, които се появиха на лицето му, бяха от тревога, не от веселие.

⁵ Кроасан с шоколад (фр.). – б. пр.